

Ak by mal zajtra nastať koniec sveta, čo by ste spravili?

1. Požiadali by ste túto osobu o ruku.
2. Nepožiadali by ste ju o ruku, pretože by to nemalo zmysel.

„Takže ktorá možnosť?“ Saki zdvihla zrak od knihy a zahľadela sa na Nanako.

„Teda, nie som si istá, čo by som robila.“

„No tak, ktorá?“

„A čo by si robila ty, Saki?“

„Ja? Ja by som ho požiadala o ruku.“

„Prečo?“

„Nepáči sa mi vidina, že by som pred smrťou niečo ľutovala.“

„Aha, to je celkom dobrý postreh.“

„Nanako, ty by si ho nepožiadala?“

Pod váhou otázky Nanako naklonila hlavu. „Och, ja neviem,“ povedala jemne. „Možno ak by som mala istotu, že ma miluje, spravila by som to. No ak by som nevedela, čo ku mne cíti, nespravila by som to.“

„Naozaj? Prečo nie?“

Saki akoby nedokázala prijať jej odpoveď.

„Predsa ak by som vedela, že ma miluje, nepostavila by som ho pred žiadnu dilemu, nie?“

„No to asi nie.“

„Lenže ak by na mňa takým spôsobom nikdy predtým nebol pomyslel, požiadanim o ruku by som ho tlačila k tomu, aby o mne uvažoval inak. Nechcela by som mu pridávať starosti.“

„Ach, áno, to sa naozaj stáva, hlavne s mužmi. Napríklad chlap dostane na Valentína bonboniéru od ženy, na ktorú predtým ani len nepomyslel. A potom ju nevyženie z hlavy.“

„Cítila by som sa dosť nepríjemne, ak by som niekomu spoločila ešte aj pred koncom sveta starosti navyše. A tiež by ma nepotešilo, ak by som nedostala odpoveď. Takže hoci požiadať

niekoho o ruku môže mať zmysel, nemyslím si, že by som to urobila.“

„Myslím si, že to berieš príliš vážne, Nanako.“

„Naozaj?“

„Jednoznačne! Veď aj tak zajtra nenastane koniec sveta naozaj.“

„Áno, asi máš pravdu.“

Rozhovor sa niesol v tomto duchu, ešte než Nagare vybehol von s telefónom, a stále trval.

„A čo ty, Kazu? Čo by si spravila ty?“ Nanako sa naklonila nad pult. Aj Saki sa so záujmom pozrela na Kazu.

„Ja by som...“

Cililing

„Dobrý deň, vitajte,“ zvolala Kazu automaticky smerom k vchodu, keď začula zvonec. Okamžite nasadila čašnícky výraz. Pri tejto zmene Nanako a Saki už neočakávali odpoveď na položenú otázku. Namiesto zákazníka však vstúpilo dievčaťko v svetloružových šatách.

„Som späť!“ zvolalo energicky.

Bola to Sači Tokita, Kazuina sedemročná dcéra. Na chrbte niesla ťažko pôsobiaci batoh a v dlani pohľadnicu. Poslal ju Koku Šintani, jej otec, Kazuin manžel a svetoznámy fotograf. Priženil sa do rodiny Tokitovcov a vzal si jej meno, profesionálne však pôsobil pod tým vlastným. Jeho práca zahŕňala neustále pendlovanie po svete a fotografovanie panorám, v Japonsku trávil iba niekoľko dní do roka. Šintani preto zo svojich fotografií vyrábal pohľadnice a často ich posielal Sači.

„Vitaj späť!“ privítala ju Nanako. Kazu hľadela na mladíka, ktorý vstúpil hneď za Sači.

„Dobré ráno,“ povedal istý Reidži Ono, brigádnik v kaviarni.

Reidži mal na sebe neformálne džínsy a biele tričko. Lapal po dychu, na čele sa mu leskli kvapky potu, jasné znaky toho, že sa ponáhlal hore kopcom.

„Jednoducho sme prišli presne naraz,“ vysvetlil Reidži, prečo vošiel spolu so Sači, hoci sa ho nikto nič nepýtal.

Reidži zmizol v kuchyni, bolo počuť, že sa zdraví s Nagarem. Šli sa každú chvíľu pripravovať na rušný čas obeda, ktorý mal nastať o dve hodiny.

Sači si sadla za stôl pri veľkom okne, ktoré ponúkalo úchvatný výhľad na hakodatský prístav. Stôl zjavne považovala za akúsi svoju súkromnú študovňu.

V kaviarni boli okrem Nanako a Saki aj iní zákazníci. Po starší džentlmen v čiernom obleku sedel pri stole pri vchode a žena približne v Nanakinom veku pri stole pre štyroch. Prišla hneď, ako otvorili, a odvtedy len zasnívane hľadela von oknom. Kaviareň sa otvárala pomerne skoro, o siedmej ráno, kvôli turistom mieriacim na ranné trhy.

Sači vyteperila batoh na stôl. Nečakane hlasné žuchnutie hovorilo jasne: v batohu bolo čosi ťažké.

„Čo tam máš? Zase si bola v knižnici?“

„Mhm.“

Nanako sa posadila oproti Sači.

„Vidím, že máš rada knihy.“

„Uhm.“

Nanako vedela, že ak nie je školský deň, Sači si pôjde neomylnne hneď ráno do knižnice napožičiavať nejaké knihy. Dnes jej základná škola oslavovala výročie založenia, žiaci dostali voľno. Sači si nadšene rozkladala knihy po stole.

„Čo tak rada čítaš?“

„No tak, aj ja to chcem vedieť! Aké knižky máš rada, Sači?“

Doktorka Saki Muraoka zliezla z barovej stoličky a prišla k nim.

„Čo si si vzala? Čo si si vzala?“

Nanako sa načiahla a zobrala jednu knihu do ruky.

„*Vzťahy komplexných a celých čísel.*“

Aj Saki vzala do ruky jednu knihu.

„*Apokalypsa konečného vesmíru.*“

„*Súčasná kvantová mechanika a najužitočnejšie spôsoby stravovania.*“

Nanako a Saki sa striedali v čítaní názvov.

„*Problémy klasicistického umenia v podaní Picassa.*“

„*Spirituálny rozmer afrických textílií.*“

S každou knihou, ktorú vzali do rúk, sa im z tváří vytrácal život. Názvy kníh ich mimoriadne prekvapili. Na stole ležali ďalšie, no po žiadnej sa už nenačiahli.

„Nuž, to si si nabalila riadne náročnú literatúru!“ poznamenala Nanako s vykrivenou tvárou.

„Náročnú? Naozaj?“ Sači neisto naklonila hlavu.

„Sači, drahá, ak rozumieš týmto knihám, myslím, že by sme ťa mali radšej volať doktorka Sači!“ Saki si vzdychla pri pohľade na *Spirituálny rozmer afrických textílií*. Kniha mala podobný ráz ako medicínska literatúra, ktorú by čítal niekto ako Saki, klinická psychiatricka.

„Samozrejme, že im nerozumie. Rada si ich prezerá, príde jej to zaujímavé,“ ozvala sa Kazu spoza pultu, akoby chcela obe upokojiť.

„Aj tak... Sila.“

„Hej... Fíha.“

Obe tým chceli povedať, že sedemročné dievčatá si nezvyknú vyberať takéto knihy.

Nanako sa vrátila k pultu, vzala do rúk knihu, ktorú čítala Saki, a dala sa do listovania.

„Toto je kniha pre mňa.“

To znamenalo, že nemala malé písmená tesne natlačené do blokov, ale len niekoľko riadkov na strane.

„Čo to čítaš?“

Kniha očividne zaujala aj Sači.

„Chceš sa pozrieť?“

Nanako jej podala knihu.

Čo ak zajtra nastane koniec sveta? Sto otázok

Sači nahlas prečítala názov a oči sa jej rozšírili od vzrušenia.